

Vier weverkens

Vlaams volkslied, opgetekend door Pol De Mont, Wambeek, 1889

1. Vier we - ver - kens zag men ter bo - ter - markt gaan en de
2. En als zij dat bo - ter - ken had - den ge - kocht, zij en
3. "Wel ge - ren," zei 't vrouw - ken, "zal ik u dat doen. Ja, zo
4. Wat zou - den de we - ver - kens he - ren zijn, zij en
5. En als dan dat muis - ken ge - stor - ven is, waar —

1. bo - ter die was er zo die - re. Zij had - den geen duit - je meer
2. had - den er vier — pla - te - len. Zij spra - ken dat vrouw - ken zo
3. wel als een vrouw - ken vol e - ren. Want ik weet wel wat er de
4. heb - ben noch goed — noch er - ven! En kruipt er een muis - ken in
5. zul - len zij dat — be - gra - ven? Al on - der de we - ver - kens

1. in hun - ne tas en ze koch - ten een pond — sa vie - ren.
2. vrien - de - lijk aan, om hun bo - ter in vie - ren te de - len.
3. we - ver - kens zijn en de we - ver - kens zijn — geen he - ren." Schiet -
4. hun - ne schap - raai, van — hon - ger zo moet het er ster - ven.
5. hun — ge - touw en het graf - ken zal roos - kens dra - gen.

spoe - le, sjer - re - bek - ke, spoel - za. Djik - ke djak - ke, ker - re - kol - tjes klits

- klits.
1. En ze koch - ten een pond — sa vie - ren.
 2. Om hun bo - ter in vie - ren te de - len.
 3. "En de we - ver - kens zijn — geen he - ren."
 4. Van — hon - ger zo moet het er ster - ven.
 5. En het graf - ken zal roos - kens dra - gen.